

ת"ד 730/07/17 - מדינת ישראל נגד אור מיכאלי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 730-07-17 מדינת ישראל נ' מיכאלי

לפני כבוד השופט דן סעדון
המאשימה:
נגד

מדינת ישראל

הנאשם:

אור מיכאלי
ע"י עו"ד דורון נחום

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן עקב אי התייצבות הנאשם לדיון.

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בקלות ראש, נהיגה כשברמזור אור אדום והתנהגות הגורמת נזק. על פי העובדות המפורטות בכתב האישום לא ציית הנאשם לאור אדום ברמזור בכיוון נסיעתו, נכנס לצומת והתנגש ברכב מעורב וגרם לנהג הרכב ורעייתו חבלות.
- הדיון בתיק התקיים ביום 25.10.17. התביעה הציגה אישור מסירה לנאשם שחזר בציון "לא נדרש" ובעקבות זאת נשפט הנאשם והוטלו עליו קנס, פסילה מותנית ו-3.5 חודשי פסילה, ללא ניכוי פסילה מנהלית.
- הנאשם הכתיר את בקשתו כבקשה לביטול פסק הדין אך בגוף הבקשה צמצם טענותיו רק לביטולו של גזר הדין וזאת על בסיס הטעמים הבאים: 1. רישיון הנהיגה של הנאשם נפסל בעקבות התאונה והדבר לא נלקח בחשבון לעניין העונש; 2. נסיבותיו האישיות של הנאשם (כלכליות ומשפחתיות כאחד) גם הן לא הובאו בחשבון לצורך קביעת העונש. הנאשם טוען כי שמיעת טענותיו תביא לתוצאה שונה מזו שאלה הגיע.
- התביעה הותירה את ההכרעה בבקשה לשיקול דעתו.

דין והכרעה

- החלטתי לבטל את גזר הדין שניתן בתיק תוך הותרת הכרעת הדין על כנה. להלן אפרט את הטעמים לתוצאה זו.
- ההזמנה לדיון נשלחה לנאשם וחזרה בציון "לא נדרש". ברע"פ 3202/16 בן נחום נ' מדינת ישראל

(18.5.16) נקבע כי תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי חלה "הן על עבירות קנס, והן על עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמה לתאונת דרכים שבה נפגע אדם או ניזוק רכוש..". לפיכך, יש תחולה בענייננו לתקנה 44א הנ"ל לפיה משעה שנשלחה ההזמנה לנאשם באמצעות דואר רשום אל מענו רואים בנאשם כמי שקיבל את ההזמנה אלא אם הראה כי לא קיבל אותה בשל סיבות שאינן בשליטתו ולא עקב הימנעות מלקבל. הנאשם ציין בתצהירו רק כי לא קיבל את ההזמנה מבלי לפרט את הסיבה לכך ועל כן לא ניתן לראות בנאשם כמי שהוכיח כי לא קיבל את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו. משכך, אני קובע כי הנאשם לא השכיל לסתור את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי ויש לראות בו כמי שהוזמן כדין לדיון אליו לא התייצב.

7. שיקול אחר העשוי להצדיק את ביטול פסק הדין הוא חשש מגרימת עיוות דין לנאשם אם לא יבוטל פסק הדין. הנאשם לא טען דבר נגד אחריותו לתאונה אלא רק בעניין העונש שהושת עליו. אני סבור שיש ממש בטענה כי היה ראוי להתחשב בכל פסילה מנהלית שריצה הנאשם, אם ריצה, בעקבות התאונה כמו גם בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות. עם זאת, טענות אלה מופנות נגד העונש שהושת אך לא נגד צדקת ההרשעה ועל כן יש בכוחן לכל היותר להביא לביטול גזר הדין אך לא לביטולה של הכרעת הדין. **לפיכך אני מבטל את גזר הדין שניתן בתיק וקובע את התיק לטיעונים לעונש ליום 26.2.18 שעה 08.30.**

ניתנה היום, ו' טבת תשע"ח, 24 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.